

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamente:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. —
Pentru America 6 Dolari
Abonament de sprijin 5000 Lei

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
cm. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Cununa de spini“

Noul ales episcop al Cetății Albe-Ismael, arhimandritul Dr. Antim Nica, a făcut pomenire, în cuvântarea de mulțumire rostită în fața colegiului electoral, de »cununa de spini« pe care are sentimentul că o primește în aceste vremuri aspre deodată cu mitra arhierască. Cuvântul i se va fi desprins tănărului și învățatului episcop al Basarabiei din adâncurile sufletului ca o inspirație de sus, ca o poruncă de adaptare a misiunii episcopale la tot ceea ce se pare că timpul nostru va cere și va impune creștinilor adevărați și în primul rând celor ce au fost aleși pentru susținerea propovăduirii lui Hristos.

E bine că s'a spus acest cuvânt de răspicată hotărâre creștină la alegerile recente de episcop. Fără el s'ar fi părut că trecem prin vremea noastră, plină de sămânța unor mari eventualități, cu ochii închiși.

Gândul »cununii de spini« e o putere care trebuie să aprindă într-o nouă vâlvație focul credinței și al misiunii slujitorilor lui Hristos, căci ne cere timpul să-l primim în launtrul nostru. Prea uitasem că a fi creștin și cu deosebire a fi preot, înseamnă a fi gata să urmăm lui Hristos în toate. Prea uitasem că preoția nu e numai propovăduire și nici numai viață curată — și vai, de multe ori am lipsit și dela aceste îndatoriri — ci și capacitatea de-a bea paharul pe care Domnul nostru l-a băut.

Sf. Maxim Mărturisitorul oprindu-se la cuvântul Domnului: »Puteți să beți paharul pe care îl voi bea eu și să vă botezați cu botezul cu care mă voi boteza eu?« și întrebându-se care este deosebirea dintre botez și pahar, încrestează o seamă de considerațiuni pe cari și le-a transformat în sfinte hotărâri cum ne dovedește curajul cu care a suportat tăierea limbii și a mânei drepte pentru credința cea nestricată. Dar aceste considerațiuni sunt actuale și pentru vremea noastră. El spune că »botezul este chipul ostenețelor noastre de bună voie pentru virtute«; iar »paharul este chipul încercărilor cari vin fără de voie și pe cari le suportăm pentru adevăr«. Deosebirea între ele este că »botezul ne face moartă aplecarea voluntară spre dulcele vieții, de dragul virtuții, iar paharul îi face pe dreptcredincioși să pună adevărul mai presus chiar de fire«. Botezul ne face curată ființa, paharul ne dă puterea să renunțăm chiar la viață pentru adevăr. Botezul este pentru virtute, paharul este pentru adevăr. Dar nu virtutea e scopul ultim, ci adevărul. »Virtutea este pentru adevăr, dar nu adevărul pentru virtute« (Quaest. ad Thalassium, Migne, P. G. 91, col. 369).

Ca un ecou patetic auzim aceste accente la teologul danez Søren

Kirkegaard, care în opoziție cu mediul protestant în care trăia, striga în veacul al 19-lea, că adevărul nu e teorie, ci numai când e trăit cu toată ființa și mărturisit chiar cu prețul vieții avem viziunile lui și convingerea despre El.

Adevărul pentru creștin nu e o teoremă oarecare, fără de care putem trăi tot așa ca și când îl cunoaștem și fără de care ne putem mântui. Adevărul este forță vie care ne dă viață. Adevărul este Hristos, persoana divină, care este suprema realitate și din care curge toată realitatea. Adevărul și suprema realitate, din care își au toate viața, este una. Cine nu cunoaște adevărul și nu e în legătură cu el, nu-și poate salva viața din procesul sleirii, pe plan etern. Nu salvându-ne coaja văzută a vieții, vom trăi în veci, ci punându-ne în legătură, prin credință, prin iubire, prin afirmare, până la desprinderea din umbra vieții în care ne aflăm, cu realitatea fără de fund, cu Hristos, cu Adevărul.

Timpul nostru ne ajută să redescoperim această putere vie, dar și această mare pretenție a Adevărului în slujba căruia stăm. El trebuie propovăduit nu numai cu cuvântul, ci și cu viața atunci când se iveau imprevizibile. Și mai ales aceasta este propovăduirea cea mai efectivă. Că față de Adevăr avem nu numai datoria de-a ne pune mintea la lucru pentru a-l afla, ci și de-a ne pune viața, ne-a arătat-o Iisus prin jertfa Sa. Iar prin Euharistia care este actualizarea ei permanentă, în fața fiecăruia dintre noi, simțim rai împede porunca Domnului de-a ne pune și noi umbra vieții pentru viața cea adevărată.

În ce legătură stă Euharistia cu moartea? După cum spune Sf. Maxim Mărturisitorul, dacă Botezul este o moarte față de lume, față de existența în păcate, o mortificare a patimilor și a dorințelor cari ne fac robi lumii, prin împărtășanie trebuie să dobândim puterea de a renunța chiar la viață pentru Dumnezeu. Botezul ne ridică pe planul unei vieți virtuoză, a bărbăției capabile să înfrunte ispitele unui trai molatec, pătimăș, egoist. Euharistia ne urcă și mai sus, ea ne dă eroismul de-a renunța nu numai la păcat, ci și la viață pentru Dumnezeu.

Nu degeaba ne împărtășim de sânge, de sângele Domnului și de Trupul lui cel sfărâmat în Euharistie. Orice apropiere intimă între două persoane, sau realități, produce o transfuzie de esență dela una la alta, cu atât mai sigur cu cât ceea ce le apropie este iubirea. Tainele exprimă această transfuzie dela Iisus Hristos la om, în baza iubirii Sale care L-a făcut să se coboare la noi și să ne rămână în maximă apropiere, dar și

în baza credinței noastre în El. În Euharistie ni se comunică în starea celui sacrificat pentru noi. Această stare pătrunzând în ființa noastră trebuie să ne devină proprie, dându-ne și nouă puterea de-a suferi moartea pentru El. Trebuie să devenim și noi fiecare un »alter Christus« în dispoziție de sacrificiu.

Se spune că Euharistia ne este antidot contra morții, sămânță a indestructibilității, germene al vieții eterne. Nu este o contrazicere între aceste enunțări și aceea că Euharistia trebuie să producă în noi capacitatea și chiar dispoziția de-a muri pentru Hristos?

Aparenta contrazicere se înlătură prin faptul că viața cea eternă se dobândește cu atât mai sigur cu cât se fortifică în noi duhul, iar acesta se fortifică în raport cu capacitatea noastră de-a renunța la bunurile unei existențe trecătoare, când ne dăm seama că nu trebuie să ne lipim cu sufletul de lumea de-aici care e trecătoare. Când în noi s'a luminat atât de tare regiunea spirituală a lumii divine, netrecătoare și ne am întemeiat în dragostea de Dumnezeu, încât suntem în stare să renunțăm la viața de aici pentru cea de acolo, a devenit atât de puternic duhul din noi, încât viața noastră eternă o socotim ca sigură. Această capacitate ne-o transmite prin împărtășanie Hristos cel ce s'a răstignit. Primind prin ea pe Hristos cel sacrificat, căpătăm puterea de a-l imita în sacrificiul său.

»Puteți bea paharul pe care eu îl voi bea«, întreabă Iisus? V'ați pus vreodată în mod serios, cutremurător, această întrebare?

Când bem paharul Domnului, bem sângele lui vărsat, ne hotărâm să participăm la moartea Lui, să ne însușim moartea Lui, să murim moartea Lui ca să înviem prin actul învierii Lui. »De câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, moartea Domnului vestiți, până la venirea lui« spune Apost. Pavel (I Cor. 11, 26). Cum o vestim? Vorbim despre ea oamenilor? Dar aceasta o putem face și trebuie să o facem în toate împrejurările. Evident că altfel vestim moartea Domnului, când ne împărtășim de sângele Lui vărsat pentru noi. O vestim prin ființa noastră, care și-a însușit înălțarea peste viața aceasta și prin capacitatea de-a o preda lui Dumnezeu dacă va fi necesar, precum a predat-o și Iisus.

Desigur nu ni se cere când ne împărtășim ca numaidecât să căutăm după aceea ocazia de-a primi moartea pentru Hristos. Dar ni se cere ca să ne însușim puterea de-a fi gata în caz că ni s'ar impune să murim pentru El.

La acea înălțime de credință și de atașament trebuie să fim ridicați în momentul în care ne apropiem de potir. Potirul e capacitatea de suferință până la moarte pentru Dumnezeu. Acest potir l-a beut Iisus. Și el

ni se oferă și nouă. Când îl bem ne-am împăcat cu un destin asemănător cu al lui Hristos cel răstignit.

Dar deși nu ni se prevestește ca fapt sigur moartea pentru Hristos când ne împărtășim de moartea Lui și prin urmare deși nu trebuie să ne socotim pecetluiti necondiționat pentru moartea mucenicească, totuși avem datoria să ne purtăm misiunea în viață ca unii ce suntem în stare în orice clipă să ne dăm viața pentru Hristos, dacă ni s'ar cere. Ce spirit de jertfă, ce abnegație, ce forță poate să pună în lucrarea sa un preot, care se comportă astfel ca și când nu mai are nici o grijă pentru sine, care nu se mai teme de nici o pierdere, ci socotește că tot ce are aparține lui Hristos. Când un soldat pleacă la luptă împăcat cu gândul de a-și da și viața pentru Tară, nu se mai teme de nici un risc, nu mai ocolește nici o misiune și numai așa contribuie efectiv la apărarea Patriei.

Cu acest sentiment trebuie să ne comportăm și noi cei »puși de-o parte« pentru slujba lui Dumnezeu.

D. STĂNILOAE

P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan în mijlocul nostru

P. S. Episcop Nicolae al Clujului, Vadului și Feleacului, după ce Jol în 6 Ianuarie a. c. a săvârșit în catedrala din Cluj slujba sfințirii apelor, a plecat spre Turda și Alba-Iulia. Atât în biserica ortodoxă din Turda, cât și în cea vicarială dela Alba-Iulia, credincioșii, în număr impunător, așteptau pe înaltul păstor, bucurându-se de această duloasă revedere.

În ziua următoare Vineri, în timpul slujbei divine, P. S. Sa a hirotonit în gradul de stavrofor pe pâr. vicar Al. Baba, ear la sfârșitul slujbei a rostit predica zilei, spunând:

»Rândulala bisericii noastre strămoșești a așezat una lângă alta cele două sărbători creștinești, a Botezului Domnului și a profetului Ion Botezătorul. De aceea ieri am prăznuit minunea cea mare, săvârșită în apa și sub apa Iordanului, minune îndoită fiindcă Fiul lui Dumnezeu s'a lăsat botezat de un prooroc, care oricât de bun, drept și credincios, a fost totuși om. Ioan Botezătorul s'a smerit pe sine, pildă făcându-se spre a se cinsti legea și pe Dumnezeu. Niciodată până la Mântuitorul nu s'a mai întâmplat astfel de minuni, nici odată Duhul Domnului nu s'a mai arătat în chip de porumbel și nici când Cerurile nu s'au mai deschis, spre a vesti lumii glasul Domnului, care a zis: »Acesta este fiul meu cel iubit, întru care am binevoit«.

Ioan Botezătorul a putut împreuna în cel mai minunat chip, cele două virtuți: smerenia în fața lui Dumnezeu și îndrăzneala în fața oamenilor«.

Terminând P. S. Sa aduce mulțumiri lui Dumnezeu, că l-a învrednicit a sluji în această biserică înconjurată de iubii săi fii sufletești, și de binecuvântare arhierască asupra lor, dorindu-le pace, fără de care nimeni nu poate prospera.

Dela Alba-Iulia, P. S. Sa a plecat spre Sibiu.

La ziua Unirii tuturor Românilor

— 24 Ianuarie 1944 —

Mare este slava acestei zile, fiindcă mare este rostul ei în viața neamului nostru. În cumplita vreme de acum, o serbăm cu avântul și încrederea de totdeauna, situați pe înălțimea viziunii integrale a Neamului Românesc, a pământului străbun și a cerului nostru creștin, în luminoasa apoteoză a veșniciei.

Călușii de conceptul providențial ca factor cosmic și istoric, azi slăvim din toate strunele sufletului nostru etnic pe Proniatorul dreptății, care ne-a dăruit Unirea Neamului, căci nimic nu este în timp și spațiu, afară de prezența și de puterea Lui și mărturisim cu glas mare că Pronia ne-a luminat ca un soare, ne-a stropit ca o rouă și ne-a fecundat ca un polen spiritual primăvăratice floare a Unirii naționale.

Conștiinși de desfundarea virtuților organice și de învierea forțelor morale din ființa neamului nostru, precum și de înaltul destin istoric, încredințat lui, de a fi instrument ales în mîna mistică a cerului, întru realizarea felului final al omenirii, mulțumim azi cu toată smerenia și toată căldura inimii noastre lui Dumnezeu, pentru toate darurile Sale.

Pentru că ne-a creat și ne-a conservat ca națiune, de necontestabilă valoare, care tinde impetuos să urce scara spiritului spre puritate, spre angelic, spre divin, spre a putea colabora cu demnitate la înfăptuirea idealului uman, la desăvârșire, la armonia universală, la spiritualizarea omenirii.

Pentru că ne-a dat cetatea Carpaților de casă și bazinul Dunării de jos ca moșie strămoșească, cu margini trase de dreptatea care nu pierde.

Pentru că ne-a înzestrat ființa cu darul unui coeficient biologic și cu comora unui potențial demografic, care ne-apropie de culmi.

Pentru că ne-a născut permanențele mari ale sufletului colectiv. Peste porunca ordinii fizice ne-a sunat în conștiință eternul chemării etice și peste salba valorilor noastre sufletești suflat-a energia epică a înălțării supra-umane.

Pentru că ni-a pus frâna divinului în mîni, să ne cărmuiască prin toate izbeliștele vieții, căci conștiința inspirată de divin este punctul arhimedic, de unde se lucrează la transfigurarea lumii.

Pentru că ne-a încredințat marea misiune de a fi aici.

— Oastea Domnului Hristos, care este ediția umană a divinului.

— Apostolia Evangheliei, care este cel mai înalt și cel mai complex program de viață a omenirii.

— Straja Crucii, care conține tot marele, tot mărețul și tot adîncul, ce se poate desprinde din divin și traduce în înfăptuire omenescă.

— Mucenicii Bisericii dreptcredincioase, care singură mai păzește azi netulburat izvorul renașterii sufletești a omenirii.

— Făclierii culturii pe plaiurile carpato-daneubiene, care ne acordă prerogative ce nu se pot perima.

Pentru că ne-a umplut cu tăria sufletească, prin care românescul și creștinul a biruit omenescul tot din noi, prin care cu sîrăcia am înfruntat bogăția și cu bunătatea diabolică din unelțile neprietenilor.

Pentru că ne-a dăruit taina mare a Unirii Neamului, urzită din firele de aur ale vredniciei noastre din trecut, să ne desprindă limpede rostul și misiunea viitorului.

Și, în sfîrșit, pentru că ne-a dat generației privilegiate de azi unicul destin de a vedea: și măreția și prăbușirea și în parte și restaurarea idealului nostru întruchipat.

Iar slăvirea noastră îmbinată cu jarul mulțumirii recunoștințelor, în această zi simbolică se îngemănează cu fiorul rugăciunii celei mai stăruitoare.

Cerem Tatălui ceresc pentru zilele care urmează:

Credință mai tare, pentru percepția și utilizarea suprafiresului în scopul mîntuirii noastre.

Conștiință morală mai vie, căci ea înalță națiunile și le conduce pe drumul istoriei.

Voință neînfrîntă în mărturisirea adevărului și dreptății noastre ca neam, căci împotriva adevărului și a voinței naționale nu este biruință.

Candela nădejdi, fecunditatea virtuții și cremenă caracterului strămoșesc, căci rasa și religie sunt componentele originale ale substanței noastre românești.

Peste slovele tiparului: tărie.

Peste seriile de teorii: viață.

Peste imensitatea de cunoștințe: o conștiință biruitoare.

Fond de viață creștină în toate arterele vieții noastre românești.

Efortul dinamic al trăirii eroice, în locul inerției de tînjire meschină.

Așa vom stărui cu demnitate pe linia dreaptă a misiunii noastre istorice, pe care au stăruit cu glorie, din ascendență în ascendență, generațiile vrednice, care ne-au dat: Unirea tuturor Românilor.

Prot. A. NANU

Predică de război*)

„Jisuse învățătorule miluește-ne“

Luca 17, 13

Cercetători savanți cari în temeiul teoriei că Universul s'a născut din foc din masa informă a haosului incandescent, care era, nu se știe de când, pretind că toate lumile cu soții și constelațiile lor, merg spre o răcire lentă, spre îmbătrânire, spre moarte.

La fel și pământul nostru născut din foc și pară, s'a tot răcit și a ajuns în starea de azi; chiar și soarele merge spre o necontestabilă răcire. Și lucrurile nu se opresc aici; s'au emis teorii cari pretind că într'un viitor nu prea îndepărtat viața pe pământul nostru va fi tot mai anevoioasă din pricina răcirii treptate, până când peste tot nu va fi decât o iarnă necruțătoare, iar oamenii rămăși, vor fi atât de puțini și chiar și aceștia vor avea nevoie de mari rezerve alimentare prefăcute firește în preparate farmaceutice. Viața va fi foarte anemică, pământul pustiu și trist, iar omul fără nici o nădejde se va întreba dacă peste tot existența sa a avut vreun rost când toate au ajuns o mare de gheață, întindere fără de sfîrșit a morții.

„În prezent cugetătorul, nu-și oprește a sa minte Cînt'o clipă gândul poartă mil de veacuri înainte. Soarele ce azi e mîndru El îl vede trist și roș Cum se 'nchide ca o rană printre nori întunecoși. Cum planeșii toți îngheață și s'asvîrl rebeli în spațiu Ei, din frânele luminii și al soarelui scăpați; Iar catapeteasma lumii, în adînc s'a înnegrit Ca și frunzele de toamnă toate stelele au perit. Timpul mort și 'ntinde trupul și devine veșnicie Căci nimic nu se întîmplă În întinderea pustie. Și în noaptea neființei totul cade totul tace Căci în sine împăcată reîncepe eterna pace“

Mihail Eminescu Satira I.

Paralel cu evoluția acestei teorii pare să fi mers și civilizația lumii, croită pe calapodul concepției materialiste despre lume. În plin mers spre desăvârșire, în plin veac al luminii, în

*) Rostită în catedrala din Sibiu 1943.

plină desfășurare a ideilor de cele mai îndrăznețe reforme sociale, iată o sin-copă neașteptată, iată se întunecă totul. Da, veacul celor mai uimitoare descoperiri, a cunoscut în decurs de 30 de ani două răboaie mondiale, cu milioane și milioane de vieți omeniești secerate, cu alte milioane de mutilați, cu alte milioane de orfani și văduve, cu alte milioane de mame cu sufletul sfîșiat, Cu bunuri în valoare de miliarde risipite, cu milioane peste milioane de tonaje coborâte în fundul oceanelor.

Pe lângă aceste rele directe ale războiului ce să zicem despre convoiul întreg al relelor, consecință firească a crizei provocată de conflagrațiune: lipsuri de tot felul, îngrijorări, neliniște, nesiguranță? Bucuria de-a trăi a societății de azi, este cea a oamenilor din viziunea cu pământul înghețat. Întrebarea de atunci se pune și azi: Mai are rost existența?

Peste amărăciunea, am putea spune, peste desnădejdea răspântiei la care a ajuns veacul nostru, răsună limpezii, chemătoare și liniștitoare cuvintele Bibliei:

„Iubiților să ne iubim unii pe alții pentru că dragostea este dela Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Celce nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire.“

În fața acestei chemări cerești ne dăm seama numaidecât în ce măsură ne-am îndepărtat de adevăratele rosturi ale existenței noastre. Cât de mult a pierdut omenirea din vedere pe Dumnezeu! Nesocotită omenire: lucrurile lui Dumnezeu le caută, dar pe făcătorul lor nu! Fericitul Augustin zice în această privință: „Vrei aurul lumii, Dumnezeu l'a făcut, vrei perlele prețioase El a făcut să crească în adîncul oceanelor; vrei grâu mult, turme de vite și oi, toate sunt lucrul mînilor cerești. Un lucru nu înțeleg, pentru ce dorești tot ceea ce Dumnezeu a făcut, iar de El nici nu vrei să știi?“

Da, veacul nostru crezându-se înțelept, s'a abătut dela adevărata înțelepciune. Iatocmai ca Israil la poalele muntelui Sinai, a părăsit pe Dumnezeu și s'a închinat vițelului de aur. Pornirea spre stăpînire, orientarea materialistă, ne-a adus la catastrofa de azi. Absența totală a iubirii creștine din guvernarea popoarelor a rodit fructul cel mai amar și mai otrăvit, războiul.

pe când nu s'a zărit, azi o vedem și nu e”. „Cosmosul nostru spune Charles Nordmann, așa cum ni l-au revelat mijloacele noastre actuale, foarte slabe, pe lângă cele de mâine, apare ca format de un milion de sisteme stelare tot atât de întinse ca și Calea noastră Lactee și despărțite prin oceane de vid depopulat pe care, șerpuitoare și nebun de lute, lumina nu poate să le pătrundă de cât în miliarde de secole.“

Acestul Univers, atât de enorm, o întrebare i s'a pus din partea științei: Este el finit sau infinit?

Părerile științifice cele mai autorizate îl consideră finit. Dintr-acestea, trei sunt mai de seamă.“)

Astronomul olandez, de Sitter, susține că Universul este vid, cu mișcări sistematice, a cărui densitate este extrem de slabă, aproape zero, iar timpul își încetează mersul în funcție de distanță.

Einstein îl concepe static și steric. Raza spațiului este proporțională cu masa pe care o conține. Prin principiul relativității, se pot calcula dimensiunile Universului, dacă se cunoaște densitatea medie a materiei, pe care o conține. Din calculul său s'a dedus, pentru întinderea Universului, vîr'o sută miliarde ani lumină.

Abatele Lemaitre, din Louvain, respinge cele două ipoteze și formulează una

FOIȘOARA

Macrocosmosul sau lumea mare, în accepțiunea științifică

Dela atomul de hidrogen, cel mai mic și cel mai simplu dintre atomi, format dintr'un nucleu și un singur electron, cu un diametru ce nu depășește a zecea milionă parte dintr'un milimetru și al cărui nucleu ar avea un diametru încă de 100.000 de ori mai mic, a 15 trilioane dintr'un milimetru, până la distanța de două miliarde ani lumină, sau 150 milioane ani lumină, cifra la care a ajuns Einstein pentru raza de curbura a Universului considerat ca finit — și până ce o rază de lumină, cu viteza de 300.000 Km. pe secundă să facă înconjurul acestui Univers în 900 milioane (ani lumină), este o imensitate atât de colosală, ca să poată pe drept cuvânt să coplească puterea noastră de înțelegere, a ceea ce este „universitas eorum“ sau lumea creiată în totalitatea ei văzută.

Cercetările astronomice de azi, (sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX) ne-au dus la concluzia că Universul nostru cuprinde: stele, grămezi stelare și nebuloase. Cu ajutorul astrografului (lună fotografică), s'a stabilit că sunt peste 6 milioane stele până la categoria 11-a și peste 400 milioane până la a 14-a mărime, cu un diametru cum este al stelei Antares, de 640 milioane Km. cu o temperatură ca a stelei Zeta din Perseu de 28.000° și cu o depărtare care ne vine dela cea mai apropiată dintre ele Afa Centaurului de 41.100 miliarde Km. Soarele nostru în acest imens de stele, nu este decât o stea pitică (stea de mărimea 5-a după clasificarea astronomului Adams) cu un diametru de 1.390.450 km. de 109 ori mai mare ca al pământului nostru, în jurul căruia se învîrtește planeta noastră, la o distanță de 149.400.000 Km. cu un diametru în medie de 12.000 km. Neptun cea mai îndepărtată planetă, este la 4 miliarde 1/2, km. de soare. Soarele, împreună cu planetele în jurul căruia gravitează, formează sistemul nostru solar, sau lumea noastră propriu zisă — a cărui rază este de 5.950.000.000 Km. care — nu-i decât o parte atât de mică, încât putem zice că e cu totul nelușurată. Sistemul nostru solar, la rândul său face și el parte dintr'un sistem mult mai mare. După cercetările lui Struve și Herschel, stelele se grupează în spațiu, în cînt formează mai multe sisteme, cu centre diferite. Una dintre cele mai studiate grămezi globulare de stele, este constelația Hercule, numită și

Messier, unde s'au putut număra peste 30.000 de stele și se găsește de noi la o depărtare de 36.000 ani lumină. Cele mai depărtate stele care formează grămezi globulare, ne sunt la o distanță de 217.000 ani lumină. Sistemul nostru solar face parte din marele sistem numit Galaxie (Calea lactee) în formă de lentilă convexă, cu un diametru de 300.000 ani lumină, care se mișcă cu 20 Km. pe secundă în direcția constelației Lyra și pământul în jurul soarelui cu 30 Km. pe secundă în același timp, — și Calea Lactee cu 650 Km. pe secundă către un punct de pe bolta cerească situat în direcția Capricornului. În nemărginitul spațiului se mai găsesc și alte foarte multe formațiuni stelare, similare Galaxiei noastre, formând la distanțe enorme, adevărate insule, pe care W. Herschel le-a numit Universuri-Insule, formând nebuloasele spirale, ca și Galaxia noastră. O astfel de nebuloasă este Andromeda de exemplu, la o depărtare de Galaxia noastră, de un milion de ani lumină și în felul Andromedei s'au mai descoperit încă vreun milion de nebuloase în formă spirală, cu distanțe până la 100 milioane ani lumină. O rază de lumină care ne ajunge nouă abia acum, după milioane de ani lumină dela o stea, poate să-și fi avut soarta cântată de poet: „Era

Un ofițer încercat, împreună cu care discutăm, undeva prin stepa Rusiei despre marile rele din lume, spunea: Părinte pentru ca să se îndrepteze toate, ar trebui să mai vină odată Hristos, să se răstignească din nou, uimind lumea prin bunătatea și iubirea sa fără de sfârșit.

I-am răspuns:

Jerifa Domnului, consumată odată, acum 2000 ani, are valoare veșnică; atât a fost de curată și de perfectă. Că va veni din nou Hristos, aceasta o mărturisim, dar nu ca să sufere, ci ca să judece lumea, că s'a cufundat în întunec și păcat, în lăcomie și în răutate și-a uitat porunca cea mare a iubirii, a uitat pe Dumnezeu. „A venit lumina în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunecul pentru că faptele lor erau rele” Ioan, 3, 19. La venirea sa dinții Domnului Iisus ne-a dat pilda celei mai desăvârșite iubiri: și-a dat viața pentru noi. Noi ar trebui să răspundem acestei iubiri, dar nu suntem în stare, ne orbește ceva, ne împiedică lepra păcatului care ne acoperă întreaga noastră ființă.

Da suntem niște leproși nenorociți, suferim de cea mai cumplită boală care ne amenință viața, atât pe această pământescă, cât mai ales existența noastră în veșnicie, suferim de boala păcatului. Păcatul nostru fărădelegile noastre ne împiedică dela viață, dela întinerire, dela veșnicirea ființii noastre se pun stavilă între noi și Dumnezeu.

Dumnezeu este sfânt, noi păcătoși
Dumnezeu este drept, noi mincinoși
Dumnezeu este curat, noi pătați și înținați

Dumnezeu este desăvârșit, noi măr-giniți

Dumnezeu este bun, noi plini de răutate

Dumnezeu este lumină, noi bezuă și întunec.

Dumnezeu este iubire, noi invidie și ură

Dumnezeu este plin de mărire, noi ne pierdem în mizerie

Dumnezeu este viață noi îmbă-trănim și murim

Iată în ce măsură lepra păcatului a pus stăpânire pe noi, Iată cum păcatul ne duce spre neînțelegere și moarte.

Ce vedem însă în Evanghelia de azi? Il vedem pe Domnul Iisus stând de vorbă cu leproșii, îi mângâie și-i îndreptează pe calea tămăduirii. Iubirea cerească înțelege totul în lucrarea ei, e mai tare decât păcatul, mai tare decât uneltirile diavolului, e mai tare decât moartea.

nouă, a expansiunii Universului, fiind bazat pe observația, că spectrul nebuloaselor spirale se schimbă mereu cu timpul, și aceste schimbări dovedesc că încontinuu corpurile cerești se depărtează.

Concluzia e, că Universul cu toate că este finit, el se dilată încontinuu, așa că raza Universului ar ajunge de două ori mai mare în timp de două miliarde de ani. Nebuloasele însă, care sunt la o depărtare de miliarde de ani, la o depărtare de 300.000 Km. pe secundă și noi n'am mai putea lua cunoștință de ele. În mod absolut, știința n'a putut stabili nimic până acum.

Abatele Th. Moreux conchide: „Se poate considera Universul ca închis într'un volum sferic, unde toată materia era la început răspândită. Prin un proces de care noi n'avem nici o idee momentan, materiile s'au adunat într'o zonă ecuatorială a acestei enorme sfere și din evoluția lor s'au născut stelele, sistemele stelare, soarele nostru, într'un cuvânt obiectele care formează propriu vorbind calea noastră Lactee.”²¹⁾

„Dar ori ce am face, ori cât de departe am împlunge examenul structurii existențelor materiale, fie că e vorba de atom, de sistemul solar sau chiar de Univers, o concluzie se impune: pretutindeni simțim apărând în urma voalului transpa-

Incheierea lucrărilor Colegiului electoral pentru alegerea de chiriarhi

Sâmbătă, în 15 l. c., s'a făcut alegerea noului episcop al eparhiei Argeșului.

Prezenți sânt 136 membri, majoritatea absolută fiind 69. P. S. Sa-lușitab Gabsol Sinaitul, întrunind 86 de voturi, I. P. S. Mitropolit Nifon al Olteniei îl proclamă ales, în aplauzele asisteților.

După cuvântul I. P. S. Sale Mitropolitului Nifon, a rostit o profund simțită cuvântare noul ales, care va păstori din cetatea vovodată a Curții de Argeș.

Di prof. Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de miniștri a luat ultimul cuvânt în numele guvernului, care în aceste alegeri n'a avut decât singurul gând de a sluji biserica și neamul, prin alegeri care au așezat în fruntea eparhiilor pe cei mai vrednici slujitori de altare și cei mai demni fii ai neamului.

Di prof. Mihai Antonescu a mai zis:

„Când neamul nostru străbate azi ceasuri de frământare și neliniște, Colegiul Național Bisericesc a dovedit, prin fapta lui, că este un adevărat îndreptar, o îmbărbătare și o poruncă pentru slujitorii Bisericii. Dar el a mai rostit în același timp pentru Neamul întreg cuvânt de încredere, sfat de unire și credință nezdrușcinată în Dumnezeu și în dreptatea noastră. [Aplauze].

„În ceasuri de primădie, dar de îndărjire românească, simțim cu toți sfânta cadență a aceleiași inimi românești, care bate la fel în toți. Dumnezeu să învrednicească Patria noastră ca întotdeauna să rămânem așa”.

Taina tăriei care să nu se teamă de moarte ne-ar trebui și nouă între împrejurările grele pe cari le trăim în aceste zile de primădie. Ce trebuie să știm și ce trebuie să facem pentru ca să putem birui frica morții?

Să lepădam păcatul! Să ne spălăm de această cumplită lepra a sufletului nostru. „Iată noaptea e pe sfârșit, ziua s'a apropiat, să lepădam dar lucrurile de rușine ale întunecului și să ne îmbrăcăm în armele luminii”. Romani 13, 12.

Curățiti de păcat, să umblăm în lumină și atunci fi-vom mai tari decât moartea, Viitorul, orlăt de posomorâte ar fi perspective, lă, nu ne va mai înspăimânta, dimpotrivă vom fi în stare de-a înfrunta orice necazuri și vom păși înaintea spre lumină, spre întinerire, spre adevărata fericire, spre viață, spre Dumnezeu.

Preot GH. SECAȘ

„Cerurile spun”...

„Gruparea dramatică universitară” formată din reale talente tinere — toți studenți — prin entuziasmul și neodihna de flacăra vie a Profesorului Victor Papilian, și-a deschis stagiunea — la Sibiu — în 16 Decembrie 1943 cu „misterul creștin ortodox: Cerurile spun” (8 tablouri) de Victor Papilian. Deatunci Gruparea dramatică universitară s'a deplasat la Turda și a repetat reprezentația și la Sibiu, culegând peste tot laurii unui succes deplin și binemeritat. Atât piesa, cât și interpretarea ei, constituie o înaltă desfructare artistică: un teatru constructiv, care respiră în aerul tare al orizonturilor spirituale...

Ceeace însă vrem să relevăm în deosebi — căci postura gravă de critici teatrali nu intră în competența noastră — este stufișul de probleme, perspective și lumi care se ciocnesc în cuprinsul „misterului creștin ortodox” și actualitatea lor necontestată. Teatrul, în acest sens, devine un ecou sublimat al substanței spirituale românești.

Profesorul Victor Papilian e un mirat al cerului. Nu numai pentru că e un artist (-scriitor) prin vocație, ci mai ales pentru că înțelege arta în sensul ei autentic: ca revelație. Am impresia că, dacă spre a admira catolicismul trebuie să fim om de stat și spre a admira protestantismul trebuie să fim savant (liber-cugetător), spre a înțelege toată taina de sublim și transfigurare a Ortodoxiei trebuie să ai suflet de artist.

Ortodoxia nu este putere, glorie pământească, imperiu ecleziastic, care să atragă prin contemplarea exterioară a arhitectonicei lui. Ea nu este nici orgoliu de gând care vrea să prindă în ulciorul minții Nemărginirea Veșniciei: Ortodoxia este iubire, iubire care coboară din Dumnezeu și umele întreget universului prefăcându-l în Biserică — și iubirea este aripa de azur a poeziei; Ortodoxia este Frumusețe, frumusețe care iradiază de dincolo de veac și tremura în toate stihilele lumii — și frumusețea e marea vrajă care umple sufletul artistului de bucurie; Ortodoxia e Viață, e Înviere, e Transfigurare — și arta e sete de viață, de viața cea nemuritoare, cea veșnică.

Și totuși Ortodoxia nu e numai atât: Ea e însuși sufletul de taină și lumină a neamului românesc; e „legea” lui, e substanța lui spirituală de veacuri. Pentru un român, a părăsi Ortodoxia e însemnează numai renunțarea la zăria ei divine pentru gloria terestră sau orgoliul rațiunii, ci și a ieși din marea comunitate spirituală a neamului, a se tăgădui pe sine însuși.

Aceste gânduri se frământă cu freamăt de furtună, în „Cerurile spun”. Drama

Adunarea generală a membrilor Sindicatului de presă

Consiliul Sindicatului presei române din Ardeal și Banat, de sub președinția dlui Dr. Sebastian Bornmeș, convoacă pe membrii așezământului în Adunare generală ordinară, la Sibiu, pentru ziua de 23 Ianuar 1944; — dacă la această dată nu va fi prezent numărul statutar de membri, adunarea se va ține în 30 Ianuar 1944, cu orice număr de membri.

Ordinea de zi a adunării prevede: la ora 11 serviciu religios în Catedrala mitropolitană; la ora 12 deschiderea festivă a adunării; apoi rapoarte, cu discuții asupra lor; propuneri, comunicări etc.

Vechea cetate de pe malurile Tîbi-nului își deschide, cu mândrie și dragoste, porțile, ca să primească în mijlocul său pe ziaristii ardeleni și bănățeni, luptători, în zile bune și rele, totdeauna neînfricați pentru idealurile neamului românesc.

lui Ion — fiul lui Cornea — este tocmai în încercarea de a se tăgădui pe sine prin mirajul de patimă și gînd al Apusului. Iată cum înțelege el Biserica Ortodoxă înainte de a cunoaște Apusul: „Biserica lui Hristos trăiește și în sufletul meu, vie... Dar ea nu se contopește nici cu împărățiile lumesti, care pieritoare sunt și nici cu sufletul meu, care oricât l-aș întinde, mărginit rămâne... Cum trăiește?... Nu știu... N'aș putea-o spune... dar trăiește. O văd vie în celălalt, în aproapele meu, în durerea lui, în bucuria lui... O văd vie în icoanele zugrăvite cu truda mea... O simt că trăiește în toate darurile cerului...”

Făptura de soaptă și vis a Filotei mărturisește același adevăr: „Cuvintele mele pline de drag se prind de fiecare făptură a lui Dumnezeu, ca fluturii de floare...” „Icoana e ca o fereastră prin care credinciosul privește pe Dumnezeu”, glăsuiește preotul. „Cerurile spun” e plină de astfel de mărturisiri, e deasă de viață. Desnădă-mântul, după rătăcirile pe cărări streine, oscilări, între catolicism, protestantism și necredință, este întoarcerea la sine însuși, la neam, la legea lui cea din străbuni.

Nu este Ion simbolul neamului întreg, bătut de atâtea și atâtea vijeli? Și nu strălucește din drama lui, răspunsul firesc la drama vremilor ce le trăim? Esențialul e să nu ne tăgăduim ființa și istoria, să adăncim în sânge adevărurile de taină ce se desfrîng din potirul Ortodoxiei. E mărturisirea unui artist, cu gândul fulger din vâpăile cerului, cu inima rană din durerea neamului. Profesorul Victor Papilian este un mirat al cerului. De aceea înfiorat își cuminecă sufletul din frumusețile de rai ale Ortodoxiei. N. M.

rent al fenomenelor, rolul înțelepciunii creatoare, totdeauna lăcuitoare, care face totul cu greutate și măsură, în ordine și armonie și care prezidează la nașterea nebuloaselor cum și la evoluția lumilor.”²²⁾

Prof. Ionescu S. Ioan

Preot în Blăjeni-Plaiu, Hunedoara

¹⁾ L'Abbé Th. Moreux, Les Confins de la science et de la fol, Tom. I, pag. 216.

²⁾ P. P. Negulescu Probleme Cosmologice, Curs de enciclopedia filosofiei, (litografiat) pg. 281.

³⁾ ⁴⁾ Dr. Chr. Musculeanu, Materia în infinitul mare pe pământ și în infinitul mic. Buc. 1930, pag. 22.

⁵⁾ L'Abbé Th. Moreux, op. cit. Tom. II, pag. 9.

⁶⁾ Dr. Chr. Musculeanu, op. cit. pag. 17, 34, 38.

⁷⁾ L'Abbé Th. Moreux, Les Merveilles des Mondes, pag. 51.

⁸⁾ Dr. Chr. Musculeanu, op. cit. pag. 36.

⁹⁾ L'Abbé Th. Moreux, Les Enigmes de la science, Tom. I, pag. 214.

¹⁰⁾ Idem, Tom. II, pag. 215.

¹¹⁾ A. Berger, Viața și moartea globului, traduse de Ing. Ioan C. Fundăeanu, Buc. 1938, pag. 51.

¹²⁾ P. P. Negulescu, op. cit. pag. 282.

¹³⁾ Dr. Chr. Musculeanu, op. cit. pag. 52.

¹⁴⁾ ¹⁵⁾ ¹⁶⁾ Idem, pag. 47, 58; Spante Arrhé-nius Le Destin des étoiles — (Etude d'astronomie physique, traduction française, par T. Seynig, Paris, 1921), pag. 3; A. Despaux, Génése de la matière et de l'énergie. Formation et fin d'un monde. Paris 1900, pag. 202.

¹⁷⁾ Dr. Chr. Musculeanu, op. cit. pag. 57.

¹⁸⁾ Hans Reichenbach, Atome et Cosmos. Traduit par Maurice le Col. Ed. Flammarion, pag. 74.

¹⁹⁾ Charles Nordmann, Impărăția Cerurilor. Ceva din secretul stelelor. Traduse de I. Paves, Ed. Cugetarea, pag. 137.

²⁰⁾ Sir James Jeans, Le Mystérieux Univers. Traduit de l'Anglais par M. Billandel et J. Rosigno. Seconde édition, Paris, 1933, pag. 73.

²¹⁾ L'Abbé Th. Moreux, op. cit. Tom. II, pag. 29 — 39.

²²⁾ Idem, pag. 53 — 54.

Pastorația în legătură cu slujbele din moliivelnic

(1) „Guvernarea oamenilor, a făpturilor celor mai pretențioase și mai nestatornice, este arta artelor și știința științelor”.

Așa spunea sf. Grigore de Nazianz despre misiunea preotului de îndrumător al sufletelor către Dumnezeu. Și pe drept cuvânt, deoarece conducerea bună a sufletelor, adică pastorația făcută după modelul dat de Mântuitorul Iisus Hristos, este o lucrare grea, care pretinde preotului însuși cât mai alese, o pregătire cât mai temeinică și o experiență cât mai bogată. Căci după cum cineva nu-i destul ca să cunoască numai materiile ce se propun copiilor, spre a fi învățător bun, ci se cere ca să poată intra cât mai adânc în sufletul lor spre a le cunoaște firea și apli-

cațiile lor, tot astfel preotului nu-i ajung numai cunoștințele de dogmatică, apologetică, morală, biblie, drept, etc. oricât de strălucite ar fi ele, ci el trebuie să albe și aptitudni speciale, care să-i permită să pătrundă în adâncimile sufletului credincioșilor săi, pe care prin mijloacele cele mai bune să-l îndrume spre cer și spre Dumnezeu.

De aceea conducerea pastorală a sufletelor, deși formează obiectul unui studiu, numit Teologia Pastorală, totuși ea nu se poate învăța numai din acesta, deoarece este cu neputință ca să închege într'un studiu, oricât de vast ar fi el, toate regulile care să fie în general valabile în arta vindecării sufletelor. Numai practica și experiența îndelungată desăvârșesc știința și abilitatea păstorului de suflete.

Viețile marilor păstori ai bisericii sunt deci comori nepuizabile de orientări de procedare și de inspirație în acțiunea pastorală, căci după cum politica se studiază din viața marilor bărbați de stat, iar arta războiului din viața marilor căpitani, tot așa se învață și arta de conducere pastorală din viața marilor păstori de suflete. Fiecare pagină din istoria vieții lor cuprinde o lecție. Aici li vezi la lucru, le observi metodele, iei notă de felul în care ei tratează tot felul de probleme și diferitele categorii de persoane, ajung să des-

La moartea lui I. Simionescu

Supremul dor al unui mare învățat

S'au scurs mai bine de două săptămâni de când a adormit întru Domnul (7 l. c.) profesorul universitar Ion Simionescu, președintele Academiei Române, la vârsta de 71 de ani. Presa noastră de toate spectrele evocă mereu câte una din vredniciile acestui renumit învățat, întregit de un mare om de inimă și de un credincios practicant al sfintei noastre Biserici.

Pe bună dreptate! Căci Ion Simionescu aparține vișei nobile a personalităților de bine stabilit prestigiu intelectual și moral cari îndeplinesc și dincolo de mormânt, prin opera și pilda vieții lor, funcțiunea de educatori al neamului din care face parte. Galeria acelor «Oameni aleși», pe care i-a prezentat obștel românesc în cele două volume ale cărții sale cu acest titlu, l-a înglobat de mult și pe el.

Profesor universitar vreme de patru decenii, membru al Academiei Române din 1913 și președinte al ei din 1941 până la moarte, impunătoarea sa operă tipărită, în care erudiția cărțurului se împletește cu o fierbinte dragoste de neam și de frumusețile pământului românesc, l-a consacrat de mult ca pe unul din cei mai luminați patrioți. A iubit țărâna și s'a străduit toată viața pentru propășirea ei. An de an tipăria «Calendarul gospodăruului», un model al genului, și sporia biblioteca de popularizare a științelor cunoscută sub numele de «Cunoștințe folositoare», în care au apărut 160 broșuri. Sprijinitor al cooperăției, cea mai modernă casă de editură pe care o avem la noi în țară, «Cartea Românească» din București, lui își datorește existența și renumele de care se bucură pe merit.

Părinte iubitor pentru studenții săi și om de cultură superioară, a cinsit Biserica și credința strămoșască așa cum se poate vedea din proaspăta carte intitulată «Scrieri către un preot».

Suflet cald și generos, străbătut de duhul proverbialel omenii românești, I. Simionescu ca plecat pe drumul întoarcerii în viață însoțit de recunoștința tuturor celor ce l-au cunoscut și l-au iubit.

Durerea Patriei sfâșiate în patrimoniul ei național, a fost și durerea lui. În ziua morții sale, a scris pentru I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului aceste grele rânduri de semnificație:

coperi sursele acțiunii lor și mai ales sufletul mare care-l anima în munca lor, și prinzi ceva din arta prin care atât de minunat atrăgeau sufletele spre ei și spre Dumnezeu. Noi datorii suntem să luăm dela aceștia îndemnul pastorației.

Înainte de război nu se cereau prea mari eforturi din partea păstorilor de suflete, deoarece educația religioasă se făcea în familie, prin școală și în mediul comunității creștine. Conducerea turmel duhovnicești către mântuire era mai înainte, o abilitate naturală a celor mai mulți dintre purtătorii harului preoției creștine. Astăzi însă lucrurile s'au schimbat radical printr-o serie întreagă de împrejurări nefavorabile. Poporul nostru care era atât de legat de ortodoxia lui Ilus, de Legea lui, este astăzi, în această privință, fără să exagerăm într-o situație care inspiră o serioasă și justificată îngrijorare. Tipul țărânului din regiunea Sibiului, care înainte vreme era gata să-și dea copilul, țarina, boii dela plug, și chiar și viața pentru crăiasă, dar sufletul să-l păstreze cu orice preț numai pentru Dumnezeu și Biserica lui, nu știu dacă l-am mai întâlni în zilele noastre, când fiul poporului nostru și-au desprins sufletul, în mare măsură, de cer și l-au legat de tina, și deșertăciunea pământului. Și pentru a nu i se părea culva

Cu smerite urări de sănătate. Anul nou să aducă iarăși păstoria peste întregul Ardeal.

Biletul poartă stampila poștei bucureștene din 7 l. c. Când l-a scris, poate că mâna lui a apucat condeiul pentru ultima oară.

E a articulat aci supremul dor al unui mare dispărut.

INFORMAȚIUNI

Avem majoritate absolută. Calculele institutului demografic arată că totalul populației din Transilvania se ridică la 1 Ianuar 1940, la 5.913.423 locuitori, (astăzi numărul a trecut peste șase milioane). Transilvania de sud avea, în 1940, locuitori 3.309.834, în cea de nord au rămas 2.603.589; din aceștia: români 1.804.894 [50,1%] unguri 968.371 [37,2%]. În Transilvania de sud: români 2.144.777 [64,8%], germani 488.679 [14,7%], unguri 462.422 [14%]. Va să zică, atât în Transilvania de nord, cât și în cea de sud, românismul este în absolută majoritate. Lumea de mâine, se spune mereu, trebuie întemeiată pe dreptate, pe adevăr și pe realități. Datele publicate sânt, prin urmare, bine venite.

Studiu necesar. Un seminar pentru studii cooperativelor s'a întemeiat la universitatea din Praga „Karl-Universität”. Seminarul și-a început activitatea odată cu semestrul de iarnă.

Nr. 14 070—943/2

(3) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de inspector al învățământului religios de grad primar din Arhiepiscopia noastră, înființat de On. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor Subsecretariatul Cultelor, cu Nr. 60.218—943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela data publicării în Telegraful Român.

Salarul împreună cu acest post este de 16.000 Lei lunar.

Solicitanții trebuie să fie preoți de confesiune ortodoxă.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în Legea pentru organizarea învățământului primar, Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu

Sibiu, la 4 Ianuarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

că exagerez am să-mi justific afirmațiile cu următoarele întrebări:

Cum se explică faptul că din câteva zeci de mii de credincioși ortodocși câți numără bunoară Brașovul, care a fost și retoric este socotit încă o cetate de suflet și de ortodoxie românească, cercetează biserica la sfintele slujbe numai câteva sute, (aceiași întotdeauna) deci un procent atât de mic?

Sau care-i justificarea faptului că atunci când se încearcă să deschidă un nou altar de rugă, care înseamnă o mare binecuvântare pentru întreg Brașovul, slujitorul lui Hristos întâmpină atâtea greutăți și piedeci chiar din partea propriilor săi credincioși?

Ori în baza cărei principiu de morală creștină, acela pe care l-am socotit cel mai adevărat al bisericii au voit să ducă Catedrala Brașovului în locuri lătrănice și incompatibile cu menirea ei sfântă?

Pentru ce ni s'a dat să vedem atâtea cazuri numite impropriu familii care trăiesc fără nici o jenă în concubinaj și fără binecuvântarea bisericii, la care dacă te duci și cauți să-i pui în rândulă, se simt tulburați în păcatul în care se complac și-ți strigă ca îndrăcitiți Gadarului: Ce ai cu noi, să ne lași în pace?

Sau care-i rațiunea atâtor divorțuri, certuri, neînțelegeri până și între fiil ace-

„ALBINA”
institut de credit și de economii, Sibiu

(5) 1—1

Extras

din procesul verbal al adunării generale extraordinare ținută la 20 Martie 1943.

Adunarea generală extraordinară votează (aprobă) în unanimitate modificarea articolelor arătate mai jos, din Statutele băncii, modificare autorizată de Consiliul Superior Bancar, București, cu decizia Nr. 167 din 30 Septembrie 1943; cu aviz favorabil din partea Subsecretariatului de Stat al României, Colonizării și Inventarului, București, prin adresa Nr. 27911/10143/1943 și aprobată de Tribunalul Sibiu cu încheierea Nr. Fl. 301/1943 din 8 Ianuarie 1944.

Textul nou votat de adunarea generală extraordinară:

Art. 6. Capitalul social este de Lei 150 milioane împărțit în 300.000 acțiuni de câte Lei 500.— fiecare.

Art. nou (după art. 31) Obiectele rezervate adunării generale extraordinare sunt:

1. Prolungirea duratei societății;
2. Mărirea capitalului;
3. Emiterea de acțiuni privilegiate;
4. Schimbarea obiectului principal al societății;
5. Schimbarea felului societății;
6. Mutarea sedlului în strălăitate;
7. Fuziunea cu alte societăți;
8. Reducerea capitalului social sau reintregirea sa prin emisiune de noi acțiuni;
9. Desființarea privilegiilor acordate acțiunilor;
10. Disolvarea anticipată a societății;
11. Emisiunea de obligațiuni;
12. Orice altă modificare a actului constitutiv, ori a Statutului sau oricare altă decizie pentru care este cerută aprobarea adunării extraordinare.

Adunarea generală extraordinară poate delibera fiind prezenți cel puțin 20 acționari, care împreună să reprezinte cvanțumul din capitalul cerut de legu. În lipsa acestui număr se va ținea o nouă adunare, conform cu dispozițiile Codului de Comerț în vigoare.

Art. 33 alin. nou (după alin. III). Incompatibilitățile pentru calitatea de administrator sunt cele prevăzute de lege.

Art. 52 alin. nou (după alin II). Incompatibilitățile pentru calitatea de cenzor sunt cele prevăzute de lege.

Totodată adunarea generală extraordinară autoriză Consiliul de administrație să facă o nouă numerotare a tuturor articolelor din Statutele institutului.

Consiliul de administrație

lelași familii, procese, furturi, crime, avorturi, sinucideri, etc. care toate nu au altă explicare, justificare, decât aceea că nivelul religios este astăzi extrem de scăzut la poporul nostru.

Nu demult vorbiam cu un consilier arhiepiscopesc dela Sibiu, care îmi spunea că în ultimul timp s'au înmulțit simțitor reclamațiile poporului împotriva preoților, și că în 20 de ani o singură dată s'a întâmplat ca niște parohieni să se ducă la Arhiepiscopul nostru ca să-și arate mulțumirea pentru preotul lor, — dar plângerile și reclamațiile sunt nenumărate.

Faptele acestea denotă o situație tristă dar reală.

[Urmează].

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminică în 23 Ianuarie 1944, servesc: Prot. stavr. Emilian Cioran, Dr. Andrei Gălea, și prot. Mihail Neagu. Predică: prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 3: duhovnicul Nicodim Belea.

Tăceți! Un cuvânt

poate distruge mii de vieți.

AVIZ

Se aduce la cunoștință, P. C. Protopopi și Preoți, că la Librăria Arhidiecezană se mai găsește încă un număr de Calendare al „Bunului Creștin” și „Oastea Domnului” pe anul 1944.

Intrucât se mai simte lipsă de Calendare, invităm pe P. C. Preoți să facă comenzile direct dela Librăria Arhidiecezană. Achitarea se poate face prin reținere din salariu.

Sibiu, 20 Ianuarie 1944.

CONSILIUL ARHIEPISCOPESC
ort. rom. Sibiu

Nr. 8—1944

(6) 1—1

Concurs

Pentru curățirea, restaurarea și complectarea picturii Bisericii ortodoxe-române Sf. Treime din Brașov-Tocile, se publică concurs, invitându-se pictorii doritori a executa această lucrare să înainteze oferte-deviz, în timp de 30 zile, dela data publicării.

Pictura veche este făcută, în culori de ulei, de Mișu Pop, deci și decorațiunea se va face în așa fel, ca să fie în armonie cu ansamblul lucrării, căutând a se pune, cât mai mult în valoare, tablourile marelui pictor.

Concurenții vor înainta și o schiță de ansamblu a lucrării, în conformitate cu regulile iconografiei, precum și o dovadă că au mai executat astfel de lucrări.

Informații de amănunt se pot primi la cancelaria parohială a Bisericii Sf. Treime, Brașov-Tocile.

Se observă totodată că Consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrarea concurentului, care va oferi cea mai bună încredere, că va executa lucrarea în condițiuni optime artistice și iconografice.

Brașov-Tocile, 12 Ianuarie 1944.

Preot Valeriu Volneag

Președ. al Cons. parohial

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

Nr. 1315—1943

(1) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa primă: Zărnești III, protopopiatul Bran, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venite împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat;
2. Venitele stolare obișnuite în protopopiatul Bran;
3. Sesia parohială, circa 8 jug. fânaș și arător.

Cereri de concurs, prevăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, în Zărnești, jud. Brașov, iară concurenții se vor prezenta în parohie în Duminică ce o va fixa Oficiul protopopesc Bran, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul.

Zărnești, la 20 Decembrie 1943.

Vasile Stoicanea
protopop